

Vélemény

Nem kellett hozzá fél év sem, hogy Magyar Péter az állítólagos semmiből feje tetejére állítsa a teljes hazai politikai retorikát, a politikai csatatér szereplőit pedig lesöpörte a sakktábláról és újra állította a futókat, királyokat és parasztokat. Nemcsak az ellenzéki oldalon. Az elkeseredett [REDACTED], akivel Orbán nem is kívánt foglalkozni, átrohant a sakktáblán, letarolva mindent, aztán az asztalon is ledöntött néhány poharat, kiborított pár hamutartót a sakktábla körül. Orbán úgy próbált legyinteni kezdeti lépéseire, ahogyan egy függő hangoztatja a környezetében, hogy nincs is semmi baj, — bármikor abba tudom hagyni. Orbánnak nem sikerült. Október 23.-a óta tudjuk, ezt már ő is belátta és személyesen is felhúzta a kesztyűt. Az átlag magyar pedig csak néz, reménykedik vagy felháborodik. Az szinte biztos, hogy a magyar társadalom szervezetében nincs immunitás a jelenlegi helyzetre. Számos elemző, politikus, "szakember" és újságíró próbálta már megmagyarázni az amúgy evidensen egyszerű helyzetet. Magyar Péter jött és látszólag győzött. De honnan jött? Ügyesen –és talán meggyőződéssel és őszintén– önkritikát gyakorolt. Ja, azt nem! A minden rendszerváltó törekvésben hátrányt jelentő múltját fordította saját javára. Azt a múltat, amit politikai ellenfelei fordíthattak volna ellene. Nemhogy egy lépéssel előrébb járt, de fegyverré kovácsolta az addig felhalmozott holmit. Régi kapcsolatait, cinkosságát a rezsimmel és igen, a [REDACTED] adta előnyöket.

A magyar ellenzék olyan tutyimutyi táncot mutatott be, hogy amíg tinédzserré vált egy újszülött, azalatt ők csak hisztisen rángatóztak és téves elméletek mentén ólálkodtak a politika mezsgyéjén. Folyamatosan hangoztatva, hogy nem engedik fel őket a táncparkettre. Nehezen felejthető vesszőparipája volt a szinte teljes hazai ellenzéknek, hogy Orbánt ebben a választási rendszerben nem lehet legyőzni. Magyar görbe tükröt állított eléjük és mára úgy tűnik, hogy mégsem lehetetlen. A politikai sors iróniája, hogy éppen ebben a felismerésben van a fordulat lehetőségébe kódolt veszély, ami éppen a hosszútávú változás lappangó rákfenéje. Orbán mindig és mindenkivel harcol. Az ellenzék pedig Orbánnal. Első olvasatra az utóbbi logikusnak tűnik. Azonban Magyarország nem királyság, nem valamiféle monarchia, de még nem is valamiféle diktatúra. Legalábbis alapjaiban biztosan nem az. Mégis az ellenzék folyamatosan a [REDACTED] harcolt, a [REDACTED] akarta legyőzni. Magyar Péter is hangozatosan harcol a [REDACTED] ellen, de sikerének egyik kulcsa éppen az lehetett, hogy nem a [REDACTED] bukását, hanem a rendszer, a kormány megbuktatását tűzte ki célul. Az, hogy ezt a kezdeti hangoztatás ellenére (még) nem érte el, nos, az látszólag nem sokakat érdekel. A

hatékony eszközt és fegyvert csinált, éppen a rendszere ellen. Felismerhette, hogy a választók többsége nem akar hangzatos, néha nem is átlátható rendszerváltó téziseket hallani. Bukást, megbuktatást vár, és úgy tűnik ezt türelmesen teszi. A választók csalódottak, sokan, nagyon sokan elégedetlenek a gazdasági helyzetükkel, elégedetlenek a lehetőségeikkel. Hiszik, vélik, esetleg tudják, hogy meglopták őket. Sokak szerint nemcsak a zsebükből, de jövőjük összességéből is dézsmált a jelenlegi hatalom. Ez pedig számukra valamiféle megtorlás után kiált. A politikai ideológiákban gondolkodó pártok, a teátrálisan megnyilvánuló korábbi ellenzék — — ezt nem tudja biztosítani. Ezeket a választókat mára már nem az érdekli, hogy mi lesz a változás után, lesz-e téglá, lesz-e habarcs a ház tatarozásához, új ház építéséhez. Számukra az a fontos, hogy a házmester és a kéményseprő el legyen távolítva, a közös-költséget pedig tegyék szépen vissza a kasszába! A lakógyűlés előtt olyan remény csillant fel, amit a legmagasabb szintet teljes egészében elfoglaló luxus lakás tulajdonosa is és az alagsori garzon tulajdonosa is várt. Annyira, hogy a remény rabságba ejtette a lakóközösséget és a remény rajongásba csapott át. Valami olyan fajta rajongásba, amit eddig csak Orbán élvezhetett a sakktábla körül, ahol úgy tűnik tényleg csak ketten ülnek. Orbán tökéletes szimultán játékos. Mindig tökéletesen használta fel ellenfeleinek nyüzsgését, káoszát, belharcait. Október 23.-án elmondta, még akkor is, ha nem direkt módon, hogy érti, tudja, ez most szemtől szembe, test a test elleni ketrecharc. Magyar kényesen figyelt eddig arra, hogy markálja ellenfelét, több esetben utasított el gála mérkőzést, ahol esetleg csak szemfényvesztés lett volna az elérhető eredmény. Ilyen volt például, amikor a köztvében a kettes számú Orbánhoz hívták vitázni, eredménytelenül. Magyar halad a régi vágányokon, mint egy gőzmozdony. Füstöl, csahol, robog és mindenhol ott van. A remény rabjai pedig várják, keresik, rajonganak érte. Szinte feltétel nélkül rajonganak. Nem biztos, hogy mind Magyar Péterért. A lehetőségért, a szabadulás esélyéért. Nekik nem az számít ki nyitja ki a rácsokat, csak nyissák már! Persze hálások, érthető módon, hálások lesznek a Messiásnak, aki körül röpké nyolc hónap alatt, Orbánhoz hasonló méretű és megkérdőjelezhetetlen kultusz alakult ki. A személyi kultusz pedig az a rákfene, ami a demokrácia penésze. Ha meghonosodott a falakon, a bútorok mögött, akkor már bontani kell, nem elég levakarni, kengetni mindenféle csodaszerekkel. Magyar Péter elvitathatatlan, talán történelmi érdeme, hogy jókor, jó helyen, a hozott csomag minden előnyét kijátszva, saját a javára fordítva felrázta a társadalmat. Félő, hogy a sokak által várt eredmény elmaradása egy politikai apátiába taszítja Magyarországot. Valahogy úgy, ahogyan történt az a kádári gulyáskommunizmus idejében. Visszacsend, ahogyan gyermek és fiatal koromban sokszor

hallottam: [REDACTED] És igen, tényleg hitték az emberek, hogy a vezér nélkül ők, a társadalom elveszett.

Magyar Péter október 23.-án jövőképet kínált (leginkább) a fiataloknak, toboroz. A jövő vezetőit, képviselőit, a jövőbeli közigazgatás és gazdálkodás irányítóit keresi. Reményt, lehetőséget kínál. Egyelőre még mindig csak Ő. Legelső megnyilvánulásai között sietett hangoztatni, hogy a "Tisza Kormány" hivatalba lépése után mandátum-stop lesz. Két ciklus és ne tovább. Mi, akik láttuk a fiatal Orbán Viktort, Deutsch Tamást és társait, mi már tudjuk, hogy a képlékenység még akkor is egyenesen arányos a hatalommal, ha az ellen belülről tudatosan védekeznek, még akkor is, amikor kifelé a következetességet lehet látni, vagy belelátni.

Nem lehet tudni 2026-ban mi vár az országra. Ez nem egy olyan versengés, ahol egyszerűen valamelyik politikai erőnek, politikusnak kell szurkolni. Ebben a versengésben a magyar emberek és gyermekeik, unokáik jövője a tét, ahol a vezető iránti feltétel nélküli rajongás egy minden kertben és utcán elásott akna. Legyen az bárki is.

Magyar Péter a csillagok szerencsés állása mellett indult útjára, de rátermettségét megkérdőjelezhetetlenül bizonyította. Többek szerint most azt kell bizonyítania, hogy valóban nem történhet meg, hogy 15-20 év múlva bronzból készült mellszobrocskák fogják díszíteni az irodák, hivatalok, iskolai tanári szobák íróasztalait. Ez nem könnyű feladat, de egy országot irányítani még nehezebb. A remény rabjai bíznak abban, hogy ez nem így lesz.